

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-332)

Nov (2)/ 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	12
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	17

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 152)

51. தத்வம் து வாஸுதேவாக்ஷம் நாபி: ஸங்கர்ஷணோஜ்ஜ்வல:

ப்ரத்யும்நாரம் ததா சக்ர ப்ரதிருப அநிருத்தகம்

பொருள் - இந்த்ரனே! தத்வங்கள் என்னும் சக்கரத்தின் அச்சாணியாக வாஸுதேவனும், உள்வட்டமாக ஸங்கர்ஷணனும், ஆரங்களாக ப்ரத்யும்நனும், வெளிவட்டமாக அநிருத்தனும் உள்ளனர்.

52. அக்ஷ நாபி அரா நேமிஸ்தை: துர்யாத்யை: பதசக்ரகம்

மந்த்ரம் அக்ஷாதிகை: பீஜ பிண்ட ஸம்ஜ்ஞா பதாத்மபி:

பொருள் - பதம் என்னும் சக்ரத்தின் அச்சாணி, உள்வட்டம், ஆரங்கள், வெளிவட்டமாக துரியம் முதலான நிலைகள் (துரியம், ஆழ்ந்த உறக்கம், கனவுடன் கூடிய உறக்கம், விழிப்பு) முறையே உள்ளன. மந்த்ரம் என்னும் சக்ரத்தின் அச்சாணி, உள்வட்டம், ஆரங்கள், வெளிவட்டமாக பீஜம், பிண்டம், ஸம்ஜ்ஞம் மற்றும் பதம் ஆகியவை உள்ளன.

53. கால அக்ஷம் நாபிபாவ்யக்தம் மஹதாத்யரபஞ்சரம்

மந: ச்ரோத்தரததர்த்தாதி விகார பரிமண்டலம்

54. லோகலௌகிக பர்யந்தம் புவநம் சக்ரம் அந்திமம்

ஷட்சக்ரம் தததீ ஹஸ்தை: பெளருஷீம் தநும் ஆஸ்திதா

55. ஸுதர்சந: க்ரியாசக்திர் வைஷ்ணவீ சக்ரம் அத்யகா

பீஜம் பிண்டம் பதம் ஸம்ஜ்ஞா அஸ்யா: ச்ருணு சதுஷ்டயம்

பொருள் – சொற்கள் மற்றும் அவற்றால் கூறப்படும் பொருள்கள் முடிய உள்ள அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய புவனம் என்னும் சக்கரத்தின் அச்சாணியாகக் கலையும், உள்வட்டமாக அவ்யக்தமும், ஆரங்களாக மஹத் முதலானவையும், வெளிவட்டமாக “மனம், இந்த்ரியங்கள், இந்த்ரிய விஷயங்கள்” ஆகியவை உள்ளன. விஷ்ணுவுடைய சக்கரத்தின் நடுவில் சுதர்சனம் என்று அழைக்கப்படும் க்ரியாசக்தியானவள், மனித வடிவில் உள்ளாள். அவளுடைய கரங்களில், ஸ்ருஷ்டியின் ஆறு நிலைகளும் உள்ளன. அவளுடைய பீஜம், பிண்டம், பதம் மற்றும் ஸம்ஜ்ஞம் ஆகிய மந்த்ரங்களைக் குறித்து அடுத்து கேட்பாயாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 19)

[ஸூத்ரதாரன் பயத்துடனும் பரபரப்புடனும் சுற்றிலும் நோக்கி] கோபத்தினால் அக்னி போன்று சிவந்த கண்களுடன், தனது நண்பன் ஒருவனுடன் யாரோ ஒருவர் வருகிறார். ஆஹா! அவர் யார் என நான் காண்கிறேன். அவர்,

30. அபவர்க்க விருத்தேஷு த்ரிஷு வர்கேஷு திஷ்டதாம்

ப்ரதாந புருஷார்த்தஸ்ய பச்சிமஸ்ய அதிதைவதம்

பொருள் - (ஸூத்ரதாரன் கூறுவது) மோக்ஷத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள மூன்று புருஷார்த்தங்களை எப்போதும் நாடியபடி உள்ளவருக்கு முதன்மையான முடிவாக உள்ள அபிமான தேவதையாவான்.

31. அர்த்தாவசேஷித மஹேச்வர பெளருஷ: அயம்

வர்கே த்ருதீயம் அவதீரயதாம் விநேதா

ரத்யா ஸலீல பரிரம்பண லோலகத்யா

புஷ்ணாயுத: புலகிதை குபுஜ: அப்யுபைதி

பொருள் - (ஸூத்ரதாரன் கூறுவது) மேலும் இவன், பரமேச்வரனுடைய ஆண்மையைப் பாதியாகக் குறைத்தவன் ஆவான். மூன்றாவது புருஷார்த்தமாகிய காமம் என்பதை முடிக்க முயலுபவர்களை, மலர்க்கணை மற்றும் (கரும்பு)வில் கொண்டு தண்டிப்பவன் ஆவான். அழகான நடையைக் கொண்ட ரதியால் நன்கு அணைக்கப்பட்டவனாக, ஒரு கரத்தில் முடிகள் சிலிர்த்தபடி உள்ளவனாக வருகிறான்.

(ஸூத்ரதாரன் கூறுவது) ஆகவே அவனை விட்டு நாம் விலகுவோம். இந்தப் பருவத்திற்கு உரிய காமவிழாவில் பலரும் தங்களை மறந்து ஈடுபட்டபடி உள்ளனர். அவர்களுடன் கலந்து, நமது நிலையை மறைத்தபடி, நாம் அடுத்து செய்யவேண்டியதைச் செய்வோம் (இவ்விதம் உரைத்துவிட்டு இருவரும் அகன்றனர்).

ப்ரஸ்தாவனை (அறிமுக பாகம்) ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 29)

69. த்ரவ்யமானபடி என் என்னில்?

அவதாரிகை - இப்படியிருந்துள்ள ஜ்ஞானநித்யத்வத்தை அருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இனி இதினுடைய த்ரவ்யத்வத்தை உபபாதிப்பதாக தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள ஞானத்தின் நித்யமான தன்மையை இதுவரை அருளிச்செய்தார். அடுத்து, ஞானத்தின் திரவியமாக உள்ள தன்மையை அருளிச்செய்வதற்காக, அதனைக் குறித்து அறிய விரும்புவர்கள் எழுப்பும் கேள்வியை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (த்ரவ்யமானபடியென்? என்னில்) என்று.

விளக்கம் - ஞானம் திரவியமாக உள்ளது எப்படி?

70. க்ரியாகுணங்களுக்கு ஆச்ரயமாய், அஜடமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யமாகக் கடவது.

அவதாரிகை - தத் ஹேதுக்களை அருளிச்செய்து த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதிக்கிறார்.

விளக்கம் - ஞானமானது திரவியமாக இருப்பதற்கான காரணங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (க்ரியா குணங்களுக்கு ஆச்ரயமாய், அஜடமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யமாகக் கடவது) என்று. க்ரியையாவது ஸங்கோச விகாஸங்கள். குணமாவது ஸம்யோக வியோகங்கள். அஜடத்வமாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம். “க்ரியாச்ரயோ த்ரவ்யம், குணாச்ரயோ த்ரவ்யம்” என்று த்ரவ்ய லக்ஷணம் சொல்லப்படுகையாலே, க்ரியாச்ரயத்வமும் குணாச்ரயத்வமும் ஓரொன்றே த்ரவ்யத்வ ஸாதகம். இவற்றோடே அஜடத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே, அதுவும் த்ரவ்யத்வ ஸாதகமென்று இவர்க்குக் கருத்து. எங்ஙனே? என்னில், ஜட வஸ்துகளிலே த்ரவ்யாத்ரவ்யங்களிரண்டுமுண்டு; அஜட வஸ்துக்களிலே அத்ரவ்யமாயிருப்பதொன்றில்லையிறே. ஆகையால், “ஜ்ஞாநம் த்ரவ்யம்; அஜடத்வாத், யதஜடம், தத் த்ரவ்யம், யதா ஆத்மாதி” என்று, அஜடத்வந்தன்னைக் கொண்டே த்ரவ்யத்வம் ஸாதிக்கலாமிறே. ஆகையிறே, “இதுதான் அஜடமுமாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கும் ஸம்யோக வியோகாதிகளுக்கும் ஆச்ரயமுமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யம்” என்று தத்வசேகரத்திலும் இவரருளிச்செய்தது. இப்படி த்ரவ்யமாயிருக்குமாகில், இதுக்கு ஆத்ம குணத்வம் கூடும்படி என்? என்னில், நித்ய ததாச்ரயத்வத்தாலே கூடும். “ஆச்ரயாதந்யதோ வருத்தேராச்ரயேண ஸமந்வயாத், த்ரவ்யத்வம் ச குணத்வம் ச ஜ்ஞானஸ்யைவோபபத்யதே” என்றிறே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது. ஆச்ரயாதந்யதோ வருத்தித்வம், க்ரியாச்ரயத்வம் சொன்னபோதே சொல்லிற்றாயிற்று. இதுதான் ஜ்ஞாநத்துக்கேயன்றிறே; தீபாதி தேஜ பதார்த்த ப்ரபைகளுக்கும் ஒக்குமிறே. ஆகையால் த்ரவ்யத்வ குணத்வங்களிரண்டும், ஜ்ஞாநத்துக்கு உபபந்நம்.

விளக்கம் - க்ரியை என்றால், சுருங்குதல் மற்றும் மலர்தல் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடியான செயல்பாடுகள். குணம் என்றால் சேர்ந்து இருத்தல் மற்றும் பிரிந்து இருத்தல். அஜடத்வம் என்றால், தானே தன்னை வெளிப்படுத்துவதாக இருத்தல். “க்ரியாச்ரயோ த்ரவ்யம், குணாச்ரயோ த்ரவ்யம் - ஒரு செயல் புரிவதற்கு ஏற்ற இடமாக இருத்தல் என்பது திரவியமாக உள்ளதன் இலக்கணம்; குணத்தின் இருப்பிடமாக இருத்தல் என்பது திரவியமாக உள்ளதன் இலக்கணம் ஆகும்”,

என்று திரவியத்தின் இலக்கணம் கூறப்படுகிறது. ஆகவே செயல் புரிவதற்கான இடமாக இருத்தல் மற்றும் குணத்திற்கு இருப்பிடமாக இருத்தல் ஆகிய ஒவ்வொன்றுமே, திரவியமாக உள்ள தன்மைக்கு சாதகமாக உள்ள நிலையாக உள்ளன. இதனுடன் சேர்ந்து அஜடமாக உள்ள தன்மையும் கூறப்படுவதால், அந்தத் தன்மையும், திரவியமாக உள்ள தன்மைக்குச் சாதகமாக உள்ளது என்பது இவருடைய கருத்து ஆகும். எப்படி? ஜடமாக உள்ள பொருள்களில் திரவியமாக உள்ளவை மற்றும் திரவியம் அல்லாதவை என்று இரண்டு வகைகள் உள்ளன. ஆனால் அஜடமான பொருள்களில், “திரவியம் அல்லாதவை” என ஏதும் இல்லை அல்லவோ? எனவே, “ஜ்ஞாநம் த்ரவ்யம்; அஜடத்வாத், யத் அஜடம், தத் த்ரவ்யம், யதா ஆத்மாதி - ஞானம் திரவியமாகும்; அது அஜடமாக உள்ளதால்; எது அஜடமோ அது திரவியம் ஆகும்; ஆத்மா போன்று” என்பதன் மூலம், அஜடமாக உள்ள தன்மையைக் கொண்டே திரவியமாக உள்ள தன்மையானது ஞானத்திற்கு உள்ளது என நிரூபிக்கலாம் அல்லவோ? எனவேதான், தத்வசேகரத்தில், “இதுதான் அஜடமுமாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கும் ஸம்யோக வியோகாதிகளுக்கும் ஆச்ரயமுமா யிருக்கையாலே த்ரவ்யம்”, என்று இவரே அருளிச்செய்தார். ஆனால் இவ்விதம் ஞானமானது திரவியமாக உள்ளது என்றால், ஞானத்திற்கு ஆத்மாவின் குணத் தன்மை எவ்விதம் சேரும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஞானமானது எப்போதும் ஆத்மாவை அண்டியே நிற்பதால் பொருந்தும். ஸித்தித்ரயத்தில், ஆச்ரயாதந்யதோ வருத்தேராச்ரயேண ஸமந்வயாத், த்ரவ்யத்வம் ச குணத்வம் ச ஜ்ஞானஸ்யைவோபபத்யதே - தனக்கு இருப்பிடமான ஆத்மாவுடன் சேர்ந்து உள்ளதாலும், தனியாக வெளிப்படுவதாலும், ஞானத்திற்கு, குணமாக உள்ள தன்மை மற்றும் திரவியமாக உள்ள தன்மை ஆகியவை உள்ளன என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். தனக்கு இருப்பிடமாக உள்ள ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறு இடத்தில் உள்ள இருப்பு என்பது, செயல் புரிவதற்கு இடமாக உள்ள தன்மையைக் கூறியபோதே கூறப்பட்டதாகிறது. இத்தகைய தன்மையானது ஞானத்திற்கு மட்டும் அல்ல; விளக்கு முதலான ஒளிரும் பொருள்கள் அனைத்திற்கும் உள்ள ஒளிக்கும் பொருந்தும். எனவே திரவியமாக உள்ள தன்மை மற்றும் குணமாக உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் ஞானத்திற்கும் பொருந்தும் என்று கருத்து.

71. அஜடமாகில் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாதிகளில் தோற்றவேண்டாவோவென்னில்.

அவதாரிகை - கீழ் ஜ்ஞாநத்துக்குத் தாம் அருளிச்செய்த அஜடத்வ விஷயமான ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார்.

விளக்கம் - ஞானத்திற்கு தான் அருளிச்செய்த கருத்தான “அஜடமாக உள்ள தன்மை” என்பதைக் குறித்து அறிய விரும்புவர்கள் எழுப்பும் கேள்வி குறித்து அடுத்து உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அஜடமாகில் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாதிகளில் தோற்றவேண்டாவோ? என்னில்) என்று. அதாவது ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாயிருக்குமாகில் எப்போதும் ப்ரகாசிக்கவேண்டாவோ; ஸுஷுப்த்யாத்யவஸ்தைகளில் ப்ரகாசியாதொழிவானென் என்கை.

விளக்கம் - ஞானமானது ஆழ்ந்த உறக்கம், மயக்கம் போன்றவற்றில் வெளிப்படவல்லது என்றுள்ளபோது, அது எப்போதும் வெளிப்பட்டபடி இருக்கவேண்டாமோ? ஆழ்ந்த உறக்கம் முதலான நிலைகளில் ஏன் வெளிப்படுவதில்லை?

72. ப்ரஸரணமில்லாமையாலே தோற்றாது.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரஸரணமில்லாமையாலே தோன்றாது) என்று. அதாவது ஜ்ஞானம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கு ஸ்வயமேவ ப்ரகாசிப்பது, தான் விஷய க்ரஹண வேளையிலிறே. ஸுஷுப்த்யாதி அவஸ்தைகளில் தமோகுணத்யபிபவத்தாலே

ஸங்குசிதமாய், திரோஹிதங்களான மணி ப்ரகாசாதிகளைப்போலே
ப்ரஸரணமில்லாமையாலே ப்ரகாசியாதென்கை.

விளக்கம் - ஞானமானது இந்த்ரியங்களில் புகாமல் உள்ளதால்
வெளிப்படுவதில்லை. அதாவது ஞானமானது ஆத்மாவிற்குத் தன்னைத்தானே
வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதல் என்பது, தான் உலக விஷயங்களைக் குறித்து
அறியும்போது அல்லவோ? ஆனால் உறக்கம் போன்ற நிலைகளில் தமோ
குணத்தால் மூடப்பட்ட ஞானமானது, சுருக்கம் அடைந்து, மறைத்து வைக்கப்பட்ட
இரத்தினங்கள் போன்று, இந்த்ரியங்களில் புகுதல் என்பது இல்லாமல் போகிறது.
ஆகவே தன்னைத் தான் வெளிப்படுத்துவதில்லை.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 297)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி
சீலமில்லா ப்ரவேசம்

மூலம் - “வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதி ஸஞ்ஜ ஹர்ஷ” என்று வர்ஷம் விழுந்தால், தன் உணர்த்தியாலன்றிறே பீஜம் பருவம் செய்கிறது; அப்படியே திருநாமம் ப்ரஸங்கத்திலே உணர்ந்தாரே. “வண் துவராபதி மன்னனையேத்துமின்” என்று அம்ருத ஸஞ்ஜீவநியான திருநாம ப்ரஸங்கமே சிசிரோபசாரமாக உணர்த்தியுண்டாயிற்று; அத்தால் பெற்ற பலம், முன்புத்தை மோஹத்தையும் இழக்கைக்கு உறுப்பானவித்தனை. மோஹ தசையில் அந்நுஸந்தாந்தாலே க்லேசமில்லை. பிறந்த உணர்த்தி பேற்றுக்கு உடலல்லாமையாலே க்லேசத்தை விளைக்க, அத்தாலே கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - ஸுந்தரகாண்டம் (29-6) - வர்ஷேண பீஜம் ப்ரதி ஸஞ்ஜ ஹர்ஷ - மழையைக் கண்ட பயிர்கள் போன்று சீதை மகிழ்ந்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, மழை பெய்தவுடன் பயிரானது பருவம் செய்தல் என்பது, தன்னைத் தானே உணர்ந்ததால் அல்லவோ? அதனைப் போன்று திருநாமத்தின் ஓசை கேட்டு ஆழ்வாரும் தன்னை உணர்ந்தார். ஆனால், கடந்த திருவாய்மொழியில் திருநாமம் கூறப்பட்டதோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவாய்மொழி (4-6-10) -

துவராபதி மன்னனை ஏத்துமின் - என்பதாக, உயிரைப் பிழைக்க வைக்கக்கூடிய மூலிகையான திருநாமம் கூறப்பட்டது அல்லவோ? அத்தகைய திருநாமத்தின் “கூறுதல்” என்பதே குளிர்ந்த மருந்தாக, உணர்தலை ஏற்படுத்தியது. அதனால் அடைந்த பலன் என்னவென்றால், முன்பு அடைந்த மயக்கத்தை இழப்பதே ஆகிறது. மயக்கம் அடைந்த நிலையில் எதனையும் உணராமல் இருப்பதால், அவனைப் பிரிந்த துன்பம் இல்லை; ஆனால் மயக்கத்தெளிவு என்பது “அவனை அடைதல்” என்ற பேற்றுக்குக் காரணமாக இல்லாததால், துன்பத்தை ஏற்படுத்துவதாகவே உள்ளது; ஆகவே அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - உறக்கத்தில் பசி பொறுக்கலாம்; உணர்ந்தால் உண்டன்றி நிற்கவொண்ணாதினே. உணர்ந்த அநந்தரம், பொறுக்கவொண்ணாதபடி தமக்குப் பிறந்த அலாப க்லேசத்தையநுஸந்தித்து, அவன் ஆபத்துக்கு உதவும் ஸ்வபாவனாயிருக்கிற படியையும், ஆபத்துக்கு நிதாநமறிந்து பரிஹரிக்க வல்லனென்னென்றும், ஆபத்துக்கு உதவுகைக்கீடான ப்ராப்தியையுடையனாவது, பிரிந்தால் பொறுக்க வொண்ணாதபடியான வடிவழகையுடையனாவது, ஆபத்துக்களிலே விரோதியைப் போக்கி உதவுகைக்கு ஈடான சக்தியையுடையனாவது, அதுக்கீடான பரிசுமுடையனாவது, வரையாதே எல்லாரையுமொக்க ரக்ஷிக்கவல்லனாவது; இப்படியிருக்கத் தம் ஆற்றாமைக்கு உதவக் காணாமையாலே, பரமபதத்திலே யிருந்தானாகிலும் அவ்விருப்பு நிலைகுலைந்து வந்து முகங்காட்டும்படி, ஆர்த்தியாலே நிரம்பிற்று ஒரு கடல் கையெடுத்துக் கூப்பிட்டாற் போலே கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உள்ளபோது பசியைப் பொறுத்தும் கொள்ள இயலும்; ஆனால் உறக்கத்திலிருந்து எழுந்தால், உணவு உட்கொள்வது அல்லாமல் நிற்க இயலாது அல்லவோ? மயக்கம் நீங்கி எழுந்தவுடன், தனக்கு ஏற்பட்ட பயனாகிய, “உணர்த்தல்” என்பதன் மூலம் ஏற்பட்ட துன்பத்தை எண்ணினார்; அவன் ஆபத்து காலத்தில் துணையாக வந்து நிற்கும் தன்மை கொண்டவனாக உள்ளதையும், ஆபத்திற்கான காரணத்தை அறிந்து அதனை நீக்கும் வலிமை கொண்டவன் என்பதையும் எண்ணினார்; “ஆபத்து காலத்தில் விரோதியை விலக்கி உதவுவதற்குத் தகுதியான வலிமை கொண்டவன், அதற்கு ஏற்ற சாதனங்கள்

கொண்டவன், யாரையும் கைவிடாமல் அனைவரையும் ஒரே போன்று காப்பாற்றும் ஆற்றல் கொண்டவன்”, இவ்விதமாக அவன் உள்ளபோதிலும் தனது ஆபத்து காலத்தில் அவன் வந்து உதவவில்லை. எனவே அவன் பரமபதத்தில் உள்ளவன் என்றாலும், அந்த இருப்பு என்பது நிலை குலையும்படியாக ஓடி வந்து திருமுகம் காண்பிக்கும்விதமாக, துக்கத்தால் நிரம்பிய ஒரு கடலானது கை எடுத்து அழைத்து போன்று, கேட்பவர்கள் அனைவரும் உருகும்படியாக அழைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸுமித்ரே” என்றாப்போலே; “ததாபி ஸுதேந” இத்யாதி; ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பெருமானைப் பிரித்து ஆற்றாமையாலே கூப்பிட, ஸ்ரீஸுமந்த்ரன் “அவரைப் பிரிந்தோம் என்று கூப்பிட வேண்டா காணும். தாமே வந்து புகுவர் காணும்” என்று ஆச்வாஸ வசநம் பண்ணினான். (ஸுதேந) சொன்ன வார்த்தை “ஆப்தம்” என்று கைக்கொள்ள வேண்டும்படி அந்தரங்கனாவது ஸாரதிகள் சொல்லுமதெல்லாம் ஆப்தமிறே. (ஸுயுத்த வாதிநா) அதில்லையேயாகிலும் வார்த்தையைக் கேட்டால் “இது அப்படியே” என்று விச்வஸித்து ஓடுகிற சோகம் தீரும்படி வார்த்தை சொல்லவல்லனாவது. (நிவார்யமாணா) இவனாலே “இது வேண்டா” என்று தடுக்கப்படா நிற்கச்செய்தேயும். (ஸுதசோககர்சிதா) இப்படி இவன் இவனைப் போரப் பொலியச் சொல்லுங்காட்டில் நிவ்ருத்தமாகாதிறே. இவள் பிரிந்த விஷயத்தில் ஆற்றாமை நெடுநாள் கூடிப்பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்கப்போகாதிறே. (நசைவ தேவீ விரராம கூஜிதாத்) பிறர் கண்ணீரையும் மாற்றி, இதுக்கு முன்பு சோகமும் புதியதுண்ணாதே போந்தவள், கூப்பிடுகிற கூப்பீட்டில் நின்றும் ஓவிற்றிலள்; கூப்பிடுகிற போதுதான் கேட்டார்க்கடைய இரக்கம் பிறக்கும்படி, குயில் கூவினாற்போலே காணும் கூப்பிடுவது. கூப்பிட்ட பாசரம், (ப்ரியேதி புத்ரேதி ச ராகவேதி ச) பிரிந்தால் தரிக்கவொண்ணாதபடி எனக்கு இனியவரே! உம்மைப் பிரிந்தாருடைய ஆற்றாமைக்கு நிவர்த்தகரானவரே! ஸர்வரக்ஷகர் குடியிலே பிறந்து பெற்ற தாயை நலியலாமோ! என்று அவள் கூப்பிட்டாற்போலே இவரும் கூப்பிடுகிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அழைத்த நிகழ்விற்கு இரண்டு உதாரணங்கள் காண்பிக்கிறார். முதலில், கணவனைப் பிரிந்துபோது பிராட்டி அழைத்தமை;

அடுத்து, புத்திரனைக் குறித்து தாயாகிய கௌஸலை அழைத்தமை என்பதாகும். ஸுந்தரகாண்டம் (28-8) - ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸுமித்ரே - இராமா! லக்ஷ்மணா! ஸுமித்ரா! நான் பாக்யம் அற்றவளாக மடியப் போகிறேன் - என்று சீதை அழைத்தது போன்று இவரும் அழைக்கிறார். அடுத்து இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (60-23) - ததாபி ஸுதேந ஸுயுக்திவாதி நா நிவார்யமாணா ஸுதசோகர்சிதா ந சைவ தேவீ விரராம கூஜிதாத் ப்ரியேதி புத்ரேதி ச ராகவேதி ச - இப்படியாக ஸுமந்த்ரர் மிகவும் பொருத்தமான சொற்கள் கொண்டு, புத்திரனைப் பிரிந்த துக்கத்தில் இருந்து கௌஸலையைச் சமாதானம் செய்ய முயன்றாலும், “எனது புத்திரனே! இராமா!” என்று புலம்புவதை நிறுத்தவில்லை - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (ததாபி) - கௌஸலை இராமனைப் பிரிந்த ஆற்றாமையில் புலம்பி அழைத்தாள். அப்போது சமந்திரன் கௌஸலையிடம், “நாம் இராமனைப் பிரிந்தோம் என்று எண்ணவேண்டாம். அவர் தாமாகவே வருவார்” என்று சமாதானம் செய்தார். (ஸுதேந) - அவர் உரைத்த சொற்கள் அனைத்தும் “நம்பத்தகுந்த சொற்கள்” என்று கைக்கொள்ளும்படியாக இருப்பது ஏன் என்றால், தேர் ஓட்டிகள் கூறும் சொற்கள் அனைத்தும் நம்பத்தகுந்த சொற்களாக உள்ளன அல்லவோ? (ஸுயுக்த வாதிநா) - அவ்விதம் நம்பத்தகுந்த சொற்களாக இல்லையென்றாலும், அந்தச் சொற்களைக் கேட்டால், “இது அப்படியே ஆகும்” என்று நம்பி, அங்கு நிலவுகிற சோகம் விலகும்படியாகச் சொற்கள் உரைக்கவல்லவன். (நிவார்யமாணா) - சமந்திரனால், “இது வேண்டாம்” என்று தடுக்கப்பட்டபோதிலும். (ஸுத சோக கர்சிதா) - இவ்விதம் இவர் போதுமான அளவு உரைத்தபோதிலும், அவளுடைய சோகம் விலகாது அல்லவோ? இப்படியாக அல்லவோ இவள் பிரிவாற்றாமை உள்ளது? நீண்டநாள் கூடிப் பெற்ற பிள்ளையைப் பிரிந்தால் தரிக்க இயலாமல் உள்ளது. (ந ச ஏவ தேவீ விரராம கூஜிதாத்) - மற்றவர்கள் சோகக் கண்ணீரையும் மாற்றி, இதற்கு முன்பு புதிய சோகம் எதுவும் தன்னை அடையாமல் இருந்தவள், இப்போது இராமனை அழைப்பதை நிறுத்தவில்லை. அவ்விதம் அழைக்கும்போது, குயில் கூறுவது போன்று, கேட்பவர்கள் இரக்கம் கொள்ளும்படியாக அழைக்கிறாள். (ப்ரியேதி புத்ரேதி ச ராகவேதி ச) - பிரிந்தால் தாங்க இயலாதபடி எனக்கு இனிமையாக உள்ளவனே! உன்னைப் பிரிந்தவர்களுடைய பிரிவாற்றாமையை நீக்க வல்லவனே! அனைவருடைய குலத்தையும் காப்பாற்றும் குலத்தில் பிறந்த நீ,

உன்னைப் பெற்ற தாயைத் தவிக்கவிடலாமா?" என்று கௌஸலை அழைத்தது போன்று இவரும் அழைக்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 13)

2. தஸ்மை நமோ மதுஜித் அங்கரி ஸரோஜ தத்த்வ

ஜ்ஞாந அநுராக மஹிமாதிசய அந்தஸீம்நே

நாதாய நாதமுநயே அத்ர பரத்ர ச அபி

நித்யம் யதீய சரணௌ சரணம் மதீயம்

பொருள் - இந்த லோகத்திலும் அந்த லோகத்திலும், எப்போதும் எனக்கு புகலிடமாக ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருவடிகளே உள்ளன. மது என்ற அசுரனை வதைத்த க்ருஷ்ணனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளைப் பற்றுவதற்கு ஏற்றதான உண்மையான அறிவு, அளவற்ற அன்பு மற்றும் மேன்மை ஆகியவற்றின் எல்லையாகவும், எனக்கு எஜமானராகவும் உள்ள அந்த நாதமுனிகளுக்கு எனது நமஸ்காரங்கள் உரித்தாகுக.

அவதாரிகை - முதல் ச்லோகத்தாலே பரத்வ விஷயமான ஜ்ஞானாதிகளுடைய ப்ரகர்ஷம் சொல்லிற்று. இந்த ச்லோகத்தாலே, அவதார விஷயமான ஜ்ஞானாதிகளாகையாலே, அதினுடைய ப்ரக்ருஷ்டதரத்வம் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன ஜ்ஞானாதிகள் தம்மளவில் பர்யவஸியாதே, என்னளவும் வர வெள்ளங் கோத்தது என்னவுமாம்.

விளக்கம் – முதல் ச்லோகத்தால் மிகவும் உயர்ந்த வஸ்துவைக் குறித்த ஞானம் போன்றவற்றின் மிகுதி கூறப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தால், அவதாரங்களைக் குறித்துள்ள ஞானம் போன்றவை கூறப்படுவதால், அத்தகைய ஞானத்தின் மிகுதியான தன்மை கூறப்படுகிறது. அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். கடந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ஞானம் போன்றவை அத்தகைய விஷயத்துடன் நின்றுவிடாமல், என்னிடம் வருவதற்கும் உள்ளன என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (தஸ்மை நம:) “நமஸ் தஸ்மை நமஸ் தஸ்மை” என்றும், “நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ர க்ருத்வ:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “இன்னம் அவர்க்கு அடியேன்” என்கிறார். (மதுஜித்) அநிருத்தராய் வந்து அவதரித்து முதல் களையான மதுவை நிரஸித்தாற்போலே, பகவத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குமவன் என்கை.

விளக்கம் - (தஸ்மை நம:) – ஸ்ரீவிபு. (1-19-79) - நமஸ் தஸ்மை நமஸ் தஸ்மை – (ப்ரஹ்லாதன் கூறுதல்) அவனுக்கு நமஸ்காரம், அவனுக்கு நமஸ்காரம் – என்றும், கீதை (11-39) – நமோ நமஸ்தேஸ்து ஸஹஸ்ர க்ருத்வ: – உனக்கு ஆயிரம் தடவைகள் எனது நமஸ்காரங்கள் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “நான் நாதமுனிகளுக்கு அடியேன்” என்கிறார். (மதுஜித்) - அநிருத்தனாக வந்த அவதரித்து, முதல் களையாக உள்ள மது என்ற அசுரனை அழித்தான்; அதே போன்று பகவத் விஷயத்தை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள அனைத்தையும் நீக்குபவன்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்